

ringers Forslag og forberede Programmet for Konferencen. Et saadant Udvalg er endnu ikke blevet nedsat, skønt der nu kun er to Aar til Konferencens Sammentræden, hvis den da kommer til at træde sammen i 1915, hvad vi haaber maa ske til Trods for de Vanskeligheder, der anføres at være til Stede herfor. Derimod har en Række forskellige Lande, saasom Sverige, Norge og Holland, taget Initiativet til hver for sig at forberede deres Deltagelse i den kommende Konference gennem Nedsættelse af nationale Kommissioner til Drøftelse af de Emner, som ønskes bragt frem paa Konferencen. Herhjemme har Udenrigsministeriet som bekendt allerede nedsat en lignende Kommission, der med det første vil træde sammen. Et saadant forberedende Arbejde forekommer mig særdeles nyttigt, og det vilde ogsaa være heldigt, hvis der kunde ske et forberedende Samarbejde mellem de nationale Kommissioner, særlig mellem Kommissionerne i saadanne Lande, som maatte have væsentlig sammenfaldende Interesser. Jeg tænker her særlig paa et Samarbejde mellem de i de nordiske Lande nedsatte Kommissioner.

Parallelt med det Fredsarbejde, der knytter sig til Bestræbelserne for Fremme af Voldgiftstanken, er der af Præsidenten for de Forenede Stater gjort Skridt til at søge nye Veje til i det længste at undgaa Fredsbrud, Skridt, der mødes med oprigtig Sympati af alle Fredsvenner. Jeg tænker herved paa det amerikanske Forslag om Afsluttelsen af Konventioner om Opretelse af staaende Undersøgelseskommisioner, der skulde træde i Virksomhed, naar det diplomatiske Arbejde for Udjævning af opkomne Tvistigheder naaede det døde Punkt, og man kunde befrygte, at krigeriske Konflikter derefter vilde opstaa. Selv om man ikke herved naaede et endeligt Resultat — thi ifølge Forslaget forpligtes de paagældende Stater ikke ved Undersøgelseskommisionens Arbejde, men beholder deres fulde Handlefrihed —, maatte det dog anses for særdeles heldigt og ønskeligt, at der ved en saadan Kommissions mellemkommende Virksomhed vilde naas Tid til fortsatte Overvejelser og Konflikten mulig derved miste noget af sin Skarphed. Den danske Regering, der ogsaa har modtaget dette Forslag fra den amerikanske Regering, har straks overfor Fristaternes Regering udtalt sin principielle Tilslutning til Forslaget samt Ønsket om at underkaste Enkelthederne en nærmere Prøvelse. Dette vil kunne finde Sted

i den kommende Tid, under de Forhandlinger, der vil finde Sted i Washington mellem det amerikanske Udenrigsministerium og den danske Gesandt om Fornyelsen, saa vidt muligt i en bedre Skikkelse, af den dansk-amerikanske Voldgiftskonvention, der udløber til næste Aar.

Det ærede Medlem fra Kolding (Laurson) har ment her i Tinget at burde fremdrage de af den kgl. preussiske Landraad i Sønderborg i Sommer mod to danske Skibe udstedte Landingsforbud. Der er fra anden Side her i Salen blevet udtalt Forundring herover, og det har jo heller ikke hidtil været Skik i dette høje Ting offentlig at fremdrage Spørgsmaal af denne Karakter. Det forekommer mig, at man her maa skelne mellem, om Sagen kun har Bud til tyske Undersaatter eller kun vedrører indre tyske Forhold, i hvilket Tilfælde det selvfølgelig er fuldkommen udelukket at bringe den paa Bane eller underkaste den Kritik her i Tinget — eller om den faar Betydning ogsaa for danske Interesser, og det forekommer mig med det ærede Medlem, at dette er Tilfældet i den omtalte Sag. Jeg mener derfor, at det ærede Medlem har haft tilstrækkelig Grund til at bringe Spørgsmaalet paa Bane her; og jeg kan ikke nægte, at det for mig maatte staa som noget af et Misforhold, at et saadant Spørgsmaal ikke blev omtalt paa Rigsdagen, naar det, som i nærværende Tilfælde, har givet Anledning til en endog særdeles livlig Diskussion i Pressen.

Jeg skal for øvrigt ikke komme nærmere ind paa, hvad der er passeret ved de nævnte Lejligheder; dette er jo i sin Tid blevet udførligt omtalt i Pressen og blev ogsaa nævnt af det ærede Medlem. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem kommer lidt for hurtigt til Konklusionen, nemlig at Forbudene skulde stride imod de mellemfolkelige Samfærdselsregler. Dette synes mig, i hvert Fald efter det foreliggende, noget tvivlsomt. Jeg antager, at det i de fleste Lande vil ligge indenfor Politimyndighedernes Beføjelse at træffe de Foranstaltninger, der maatte synes dem egnede til at opretholde den offentlige Sikkerhed og Ro, for hvilken de har Ansvaret. Det danske Publikum har haft Vanskelighed ved at forstaa, at de paagældende Masseudflugter kunde virke forstyrrende i saa Henseende, men Skønnet og Afgørelsen ligger hos de paagældende Politimyndigheder. Maaske Udfaldet af Skønnet i disse Tilfælde ikke har været helt uden Forbindelse med de Tidspunkter, der var